

ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ
οργάνωση για μια νέα κομμουνιστική αριστερά

ΔΕΚ 2022

ΣΥΝΟΨΗ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

**ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ
ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗΣ**

Σύνοψη Κειμένου Απόφασης

Πανελλαδικής Συνδιάσκεψης Αναμέτρησης

17-18 Δεκεμβρίου 2022

Κράτος και εκλογές

Το κράτος είναι το μεγάλο αίνιγμα, για το οποίο ο χώρος των κινημάτων και της Αριστεράς δεν έχει βρει τον τρόπο να το λύσει. Όχι τυχαία, πολλές μεγάλες διασπάσεις στην ιστορία του σοσιαλιστικού/κομμουνιστικού κινήματος συνδέθηκαν με αποκλίσεις πάνω στην αντίληψη για το κράτος. Επίσης, όλες οι σπουδαίες επαναστάσεις συνδέθηκαν με μία σύλληψη του αστικού κράτους στις διάφορες εκδοχές του. Ακόμα και τότε βέβαια, ο γρίφος παρέμεινε άλυτος και μάλιστα διπλασιάστηκε: δίπλα στο αίνιγμα του κράτους, ήρθε να προστεθεί το ερώτημα του σοσιαλιστικού κράτους, του «κράτους μη κράτους» όπως έγραφε ο Λένιν.

Δεν έχουμε αυταπάτες ότι μπορεί να υπάρξει ποτέ ένα κείμενο που θα λύσει αυτά τα ζητήματα διά παντός. Η ανάπτυξη της ταξικής πάλης, η συγκρότηση της πρωτοπορίας σε όλα τα επίπεδα, τα άλματα στη συνείδηση, δημιουργούν συνθήκες στις οποίες, θεωρητικά και πρακτικά, το αίνιγμα αρχίζει να ξεκλειδώνεται. Μέχρι τότε, το παρόν κείμενο προσπαθεί να ορίσει τις βασικές συντεταγμένες της συζήτησης και της δικής μας προσέγγισης

Το κράτος συγκροτείται ως «συλλογικός καπιταλιστής» που εγγυάται τους συνολικούς όρους ύπαρξης και αναπαραγωγής του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Συγχρόνως, το κράτος αποτελεί την τελευταία γραμμή άμυνας του καπιταλιστικού συστήματος, τον μηχανισμό εκείνο που διεκδικεί το μονοπώλιο στη βία και εγγυάται την αιματηρή συντριβή των επαναστατικών ξεσπασμάτων.

Στην ιστορική εξέλιξη του καπιταλισμού, οι γενικοί όροι παραγωγής διευρύνθηκαν. Συγχρόνως οι διαδοχικές οικονομικές κρίσεις διαμόρφωσαν την ανάγκη αυξημένης κρατικής παρέμβασης στο πεδίο της οικονομίας για να αντιμετωπιστεί η αστάθεια της καπιταλιστικής οικονομίας, να περιοριστούν οι επιπτώσεις της στην κοινωνική σταθερότητα και να προετοιμαστεί ένας νέος κύκλος ανάπτυξης και συσσώρευσης. Την ίδια περίοδο, οι υποτελείς τάξεις,

μέσα από τους αγώνες και τα κόμματα που συγκρότησαν, άφησαν το δικό τους αποτύπωμα στην εξέλιξη του καπιταλιστικού κράτους.

Από αυτή την άποψη, το κράτος γίνεται πεδίο συμπύκνωσης κοινωνικών συσχετισμών αλλά και το κατεξοχήν πεδίο έκφρασης των διαταξικών-ηγεμονικών συνασπισμών που ο Γκράμσι ονόμαζε «ιστορικά μπλοκ». Οι συνασπισμοί αυτοί, αποτέλεσμα παραχωρήσεων των κυρίαρχων τάξεων και πολιτικής αποδιοργάνωσης τμημάτων των υποτελών, αποτελούν αναγκαίους όρους της ηγεμονίας της αστικής τάξης και θα ήταν ανέφικτοι χωρίς την κρατική παρέμβαση – κανένας μεμονωμένος καπιταλιστής δεν θα δεχόταν την ύπαρξη συστήματος κοινωνικής ασφάλισης.

Οι συνασπισμοί αυτοί είναι ιστορικά μεταβαλλόμενοι και ασταθείς, υπόκεινται στις διακυμάνσεις της ταξικής πάλης. Καθώς οι συνασπισμοί αυτοί είναι ενσωματωμένοι στο κράτος, μετατρέπουν και το ίδιο σε πεδίο διεξαγωγής της ταξικής πάλης. Η άρχουσα τάξη ζει με αυτή την αντίφαση: για να διατηρήσει την ηγεμονία της, είναι αναγκασμένη να δημιουργεί πεδία στα οποία δυνητικά θα αμφισβητηθεί.

Κράτος στην εποχή του Νεοφιλελευθερισμού

Κυριαρχεί η θεώρηση ότι τα τελευταία 40 χρόνια χαρακτηρίστηκαν από μία ποσοτική μεταβολή στον ρόλο του κράτους: «λιγότερο» κράτος σε αντίθεση με το «περισσότερο» των μεταπολεμικών δεκαετιών. Στην πράξη, οι κρατικές δαπάνες ακόμα και την περίοδο της Θάτσερ συνέχισαν να ανεβαίνουν, με μικρότερο ρυθμό σε σχέση με πριν. Αυτό που άλλαξε ήταν το περιεχόμενο και η κατεύθυνση της κρατικής παρέμβασης, και αυτό εντάθηκε με την επέλαση της λιτότητας μετά το 2008.

Συνεπώς, τυπικά-διακηρυκτικά, οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές απέτυχαν στους στόχους τους. Όμως, ουσιαστικά τους πέτυχαν, γιατί το ζητούμενο ήταν μία ποιοτική αλλαγή στον τρόπο συγκρότησης ηγεμονικών σχηματισμών, μία αλλαγή εις βάρος της εργατικής τάξης και των καταπιεζόμενων. Στην πιο απλοϊκή της εκδοχή, η μεταστροφή αυτή εκφραζόταν στην επιδότηση του κεφαλαίου έναντι της στήριξης της εργασίας. Ταυτόχρονα, όμως, το νεοφιλελεύθερο κράτος «παράγει» ενεργητικά το εξατομικευμένο - παραγωγικό υποκείμενο που διαπραγματεύεται ατομικά την αξία της εργατικής δύναμής της με την εργοδοσία.

Συγχρόνως, το νεοφιλελεύθερο κράτος εντάσσεται στην περίοδο του διεθνοποιημένου καπιταλισμού και της ήττας του αντίπαλου δέους, της ΕΣΣΔ. Ειδικά για τα ισχυρότερα καπιταλιστικά κράτη αυτό συνεπάγεται ευκαιρίες εύρεσης και δημιουργίας νέων αγορών με την ταυτόχρονη προσπάθεια “εκδυτικοποίησης” μέσω της δυτικής φιλελεύθερης δημοκρατίας είτε μέσα από την οικονομική βία του χρέους είτε μέσα από την άμεση στρατιωτική βία, όπως εκφράστηκε στην εισβολή του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στο Ιράκ.

Ενάντια στην κυρίαρχη αφήγηση της ήπιας δύναμης, το νεοφιλελεύθερο κράτος είναι περισσότερο στρατιωτικοποιημένο από τους προκατόχους του, παράγοντας προσμίξεις δημόσιου - ιδιωτικού τομέα εντός του στρατού και της αστυνομίας.

Υπερεθνικές δομές και ο ρόλος του κράτους

Πλέον, πέρα από τους παραδοσιακούς θεσμούς εξουσίας ενός κράτους, υπερεθνικές δομές και θεσμοί όπως η ΕΕ (αλλά και το ΔΝΤ) ασκούν τη δική τους αυτόνομη –οικονομική κυρίως– εξουσία, η οποία δεν δεσμεύεται από τα εκάστοτε εθνικά κράτη. Οι θεσμοί αυτοί, έχοντας μεγάλη απόσταση από τις κοινωνίες για τις οποίες αποφασίζουν, ασκούν μια οικονομική πολιτική που τροφοδοτεί ουσιαστικά τη συσσώρευση πλούτου υπέρ του κεφαλαίου συντελώντας στην αυξανόμενη διεθνοποίηση του κεφαλαίου, την ανάπτυξη πολυεθνικών μονοπωλίων και ικανοποιώντας την ανάγκη των αστικών τάξεων για διεθνείς (και πάντα ανισόμετρες) συμμαχίες.

Η εμπειρία της προηγούμενης δεκαετίας και ειδικά του καλοκαιριού του 2015, αναδεικνύει τον ρόλο των υπερεθνικών φορέων στις κρίσιμες περιόδους της ταξικής πάλης και την πόλωση τους με το στρατόπεδο των «από πάνω», πόλωση που δεν μπορεί πιά να κρυφτεί από την αταξική/τεχνοκρατική ρητορική

Τα ρήγματα και οι λαϊκές κατακτήσεις απέναντι στην κυρίαρχη πολιτική μπορούν να εδραιωθούν μόνο μέσα από μία αποφασιστική πορεία σύγκρουσης με τους υπερεθνικούς μηχανισμούς. Σε αντίθεση με όσα διατείνεται η σοσιαλδημοκρατία, η ρήξη με τους υπερεθνικούς μηχανισμούς του σύγχρονου καπιταλισμού δεν είναι μία επιλογή «εθνικής αναδίπλωσης» για την Αριστερά και τις λαϊκές τάξεις. Για εμάς, η ρήξη με ΕΕ/ΔΝΤ/ΝΑΤΟ και κάθε άλλο αντίστοιχο θεσμό αποτελεί πράξη επαναστατικού διεθνισμού που συμβάλλει τόσο στην αποδυνάμωση της εγχώριας αστικής τάξης όσο και της διεθνούς ισορροπίας των καπιταλιστικών συμμαχιών.

Σε αυτό το πλαίσιο αναδεικνύεται η συνθετότητα του κράτους, όπου η επικράτηση ενός αριστερού πολιτικού υποκειμένου σε μια πτυχή του (π.χ. ανάληψη πολιτικής - κοινοβουλευτικής εξουσίας) δεν σημαίνει αυτόματα την επικράτησή του και στις υπόλοιπες, καθώς μια σειρά κρίσιμων θεσμών του κράτους έχουν τη δική τους αυτοτελή λειτουργία και δυνατότητα αναπαραγωγής ή εξωτερικής ανάθεσης σε υπερεθνικούς οργανισμούς σε περιόδους κρίσης

Αντίθετα, η ανατροπή ενός αρνητικού συσχετισμού από την πλευρά της Αριστεράς και η διεκδίκηση της πολιτικής εξουσίας πρέπει να περνά μέσα από την οργάνωση ενός «δικού της κόσμου», δηλαδή μιας δικής της εξουσίας, μέσα από την κάλυψη των καθημερινών αναγκών των από κάτω. Είναι επιτακτική λοιπόν, η ανάγκη για τα αριστερά πολιτικά υποκείμενα να επενδύσουν σε αυτή τη διαδικασία, οικοδομώντας κοινωνικές, παραγωγικές και οικονομικές σχέσεις ανταγωνιστικές προς την κυρίαρχη ιδεολογία, προκειμένου να μπορεί να συγκροτηθεί ένα κοινωνικό μπλοκ με διάθεση και κατεύθυνση σύγκρουσης με τη σημερινή καπιταλιστική εξουσία.

Το πολιτικό σκηνικό πριν τις εκλογές του 2023

Η συζήτηση για τις εθνικές εκλογές βρίσκει τη χώρα εν μέσω βαθιάς κρίσης, τόσο οικονομικής όσο και πολιτικής, η οποία εντείνεται σημαντικά από τον πληθωρισμό, την ενεργειακή κρίση και τους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς. Η φτωχοποίηση του λαού δυσκολεύει την απόσπαση συναίνεσης από τη ΝΔ και μπορεί να οδηγήσει σε αυθόρμητα γεγονότα και αντιδράσεις. Για την Αριστερά η κρίση πρέπει να είναι αφετηρία για να αμφισβητήσει τον πυρήνα της αστικής πολιτικής όπως αυτή διαμορφώθηκε τα τελευταία χρόνια με το δόγμα του ΤΙΝΑ, δηλαδή το ιδεολόγημα που υποστηρίζει ότι “δεν υπάρχει εναλλακτική”, και να κινηθεί με μια μεθοδολογία που θα παράξει ουσιαστικές αντιστάσεις στην επίθεση που δέχεται η εργατική τάξη και να πετύχει νίκες.

Η κυβέρνηση της ΝΔ προεκλογικά εξήγγειλε το πρόγραμμα Ελλάδα 2.0. Μέσω αυτού έχτισε ένα ολόκληρο και πολλά υποσχόμενο αφήγημα, το οποίο ουσιαστικά αποτελεί προσπάθεια ολοκλήρωσης της νεοφιλελεύθερης επέλασης στην ελληνική οικονομία. Ιστορικά αυτή η προσπάθεια είχε ξεκινήσει από την κυβέρνηση Μητσοτάκη (1990-1993), συνεχίστηκε με τον εκσυγχρονισμό επί Σημίτη και συστηματικοποιήθηκε με τα Μνημόνια - διαδοχικά από ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ - ωστόσο δεν ολοκληρώθηκε ποτέ, αφού ακόμη προκύπτουν δυσχέρειες για το κεφάλαιο να αντλήσει υπερκέρδη, ενώ όλο και λιγότεροι,

αλλά σημαντικοί πυλώνες της ελληνικής οικονομίας παραμένουν ακόμη υπό μερικό δημόσιο έλεγχο. Η πολιτική και οικονομική κρίση μαζί με την πανδημία ανέτρεψαν το παραπάνω σχέδιο, ενώ ταυτόχρονα αποτελούν σημεία της νέας περιόδου στην οποία μπαίνουμε. Σε αυτή την κρίση η ΝΔ προσπαθεί να προστατέψει και να ενισχύσει την υπεραξία του ελληνικού και ξένου κεφαλαίου, οδηγώντας έτσι σε αύξηση της φτώχειας, ενώ για να το κάνει αυτό επιστρατεύει περισσότερο αυταρχισμό και καταστολή.

Η Ελλάδα μέσα στη δεκαετία 2012-2021 έχει σημειώσει νέα χαμηλά ρεκόρ σε δείκτες που εκφράζουν την παραγωγική της δυναμικότητα. Στατιστικά βλέπουμε ότι 47% των μισθωτών του ιδιωτικού τομέα αμείβεται με έως 800 ευρώ μιστά, ενώ το 46% των συνταξιούχων με έως και 700 ευρώ. Είναι χαρακτηριστικά ότι ο μέσος ελληνικός μισθός αντιστοιχεί στο 84% του μέσου πολωνικού παρότι το ελληνικό κατά κεφαλήν ΑΕΠ είναι 110% του αντίστοιχου πολωνικού. Δηλαδή οι εργαζόμενες στην Ελλάδα παίρνουμε ένα μικρότερο μερίδιο από την παραγωγή, ενώ έχουμε να αντιμετωπίσουμε ένα διαλυμένο πλαίσιο εργασιακών σχέσεων και στατιστικά από τα μεγαλύτερα κόστη ζωής στην Ευρώπη (ειδικά σε βενζίνη και ηλεκτρικό ρεύμα). Όλα αυτά μαζί οδηγούν σε μια μεγάλη απαξίωση της ζωής μας.

Μπροστά στην παραπάνω πραγματικότητα, η κυβέρνηση δεν έχει τρόπο να αντιστρέψει την κατάσταση και να υποσχεθεί ευημερία και ανάκαμψη. Αυτό που μπορεί να εξασφαλίσει τη συνέχιση του σχεδίου Ελλάδα 2.0, σε αυτές τις συνθήκες, είναι η λιτότητα για τους από κάτω με παράλληλο άνοιγμα του δρόμου στο κεφάλαιο για μεγαλύτερη εκμετάλλευση σε ακόμα περισσότερους τομείς (π.χ. Υγεία, Εκπαίδευση, ενεργειακά). Κι αυτό ακριβώς επιδιώκεται με μέσο την καταστολή και την αυταρχικοποίηση. Φυσικά όψεις αυτού ήταν έτσι κι αλλιώς προεκλογικός πυλώνας της ΝΔ, μιας και συσπειρώνει το πολιτικό της μπλοκ.

Η καταστολή αυτή είναι πολυμέτωπη: από τη μία η αστυνομική βία και από την άλλη η θεσμική θωράκιση, ώστε κάθε αντίδραση να τίθεται εκτός νόμου. Χαρακτηριστικοί σε αυτό το μοτίβο είναι ο νόμος Χατζηδάκη για τις απεργίες και ο νόμος Χρυσοχοϊδη για τις διαδηλώσεις. Η καταστολή όμως δεν αρκεί. Για το προχώρημα του σχεδίου της κυβέρνησης της ΝΔ αλλά και την βαθιά εδραίωσή της στον μηχανισμό εξουσίας χρειάζεται να κινηθεί πέρα και έξω από βασικές εγγυήσεις ακόμη και της αστικής δημοκρατίας. Έτσι προσπαθεί να φτιάξει ένα απροσπέλαστο πλέγμα προστασίας της με σχεδόν απόλυτο έλεγχο των ΜΜΕ, με πλήρη έλεγχο των σωμάτων καταστολής καθώς και την χρήση

της ΕΥΠ για παρακολούθηση βασικών στελεχών της αντιπολίτευσης, της ίδιας της κυβέρνησης, αγωνιζόμενου κόσμου, δημοσιογράφων, με συμβατικά μέσα και το λογισμικό Predator. Βρισκόμαστε μπροστά σε μία κατάσταση υπερσυγκέντρωσης εξουσιών και εντός της ίδιας της αστικής κυβέρνησης στην ομάδα γύρω από τον πρωθυπουργό, που μπορεί να ελέγχει απολύτως, αλλά και να εκβιάζει ανά πάσα στιγμή τα υπόλοιπα κυβερνητικά στελέχη. Υπάρχει κατά συνέπεια πολιτειακό θέμα που φανερώνεται και από τον νόμο Βορίδη για την τοπική αυτοδιοίκηση αλλά και την απαξίωση του κοινοβουλίου, θυμίζοντας τις περιόδους της καχεκτικής δημοκρατίας και του κράτους της Δεξιάς.

Υπάρχει νέος δικομματισμός;

Από το 2007 το πολιτικό σύστημα της Ελλάδας διέρχεται μια περίοδο κρίσης σε οικονομικό και πολιτικό επίπεδο. Το “σοκ” της εφαρμογής των μνημονιακών πολιτικών από πλευράς του αστικού μπλοκ - ελληνική κυβέρνηση, ΕΕ, ΔΝΤ - ανέτρεψε το κεκτημένο της μεταπολίτευσης με την πτώση του βιοτικού επιπέδου και τη λεηλασία μιας σειράς δικαιωμάτων, πυροδότησε τον ξεσηκωμό των “από τα κάτω” την περίοδο 2011-2012 και ανέδειξε νέα στρατηγικού χαρακτήρα ερωτήματα για έναν “άλλο δρόμο” για τον ελληνικό κοινωνικό σχηματισμό, σε σχέση με το νόμισμα, την παραγωγική ανασυγκρότηση, την παραμονή στην ΕΕ και το ΝΑΤΟ. Αποτύπωση της πολιτικής κρίσης, αλλά και ως απάντηση στην πολιτική λιτότητας και καταστολής που εξαπέλυσε ο ελληνικός αστισμός αποτελεί και η μερική ή πλήρης κατάρρευση των κομμάτων του τότε δικομματισμού, με την καταβράθρωση του ΠΑΣΟΚ και τη μεγάλη εκλογική πτώση της ΝΔ. Σε αυτή τη χρονική περίοδο ο ΣΥΡΙΖΑ εκτοξεύτηκε εκλογικά εκπροσωπώντας μια συλλογική προσδοκία για πολιτική αλλαγή και δημιουργώντας μια εξωτερική, διαγώνια σχέση εκπροσώπησης με τα ριζοσπαστικά ρεύματα αμφισβήτησης. Το δημοψήφισμα του 2015 συμπύκνωσε τη σύγκρουση των δύο κόσμων και αποτέλεσε ισχυρό δείγμα ότι υπάρχει ενεργό ρήγμα εντός του λαϊκού παράγοντα με τις κυρίαρχες πολιτικές επιλογές, καθώς το “ΟΧΙ” υπερψηφίστηκε παρά το κλείσιμο των τραπεζών από την ΕΚΤ, την σκληρή προπαγάνδα της δεξιάς και το κλίμα τρομοκρατίας. Σε αυτό το φόντο η συνθηκολόγηση του ΣΥΡΙΖΑ που ακολούθησε έδωσε στις ευρωπαϊκές ελίτ και τον αστισμό το ιδεολογικό επιχείρημα για την οριοθέτηση των λαϊκών διεκδικήσεων και την επικράτηση της αφήγησης του ότι “δεν υπάρχει εναλλακτική”, επισφράγισε την ήττα συνολικά της αριστεράς και έγραψε τον τραγικό επίλογο αυτού του μεγάλου κύκλου αγώνων.

Η μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ από κόμμα της Αριστεράς σε συνεχιστή της αστικής πολιτικής είναι αποτέλεσμα μιας πολιτικής επιλογής μη σύγκρουσης με τους θεσμούς με σαφές το αποτύπωμα του ρεφορμισμού. Η υιοθέτηση ενός οράματος του καπιταλισμού που ανακάμπτει, η εσφαλμένη εκτίμηση για τα περιθώρια διεκδικήσεων εντός ΕΕ και ευρωζώνης, η έλλειψη προετοιμασίας για το ενδεχόμενο ρήξης, ο κυβερνητισμός και ο “αριστερός τεχνοκρατισμός” αλλά και η ιεράρχηση της ανάληψης της κυβερνητικής εξουσίας σε αντιδιαστολή με την κινηματική ενδυνάμωση είναι λόγοι που οδήγησαν στην αστική ενσωμάτωση του ΣΥΡΙΖΑ. Η μετέπειτα διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, παρά τις όποιες προοδευτικές πτυχές σε επιμέρους ζητήματα, (π.χ. σύμφωνο συμβίωσης για ομόφυλα ζευγάρια, απλή αναλογική) δεν αμφισβητεί τις κατευθύνσεις της αστικής πολιτικής, ενώ έθεσε τις βάσεις για μια σειρά αντιλαϊκών μέτρων που τώρα αξιοποιούνται από τη ΝΔ (υποβάθμιση ΕΣΥ, ιδιωτικοποίηση ΔΕΗ, άρση προστασίας λαϊκής κατοικίας) και πρόσδεσε ακόμη εντονότερα την Ελλάδα στο ΝΑΤΟ. Σήμερα, ο ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί το δεύτερο μεγαλύτερο κόμμα, όμως αδυνατεί να εδραιωθεί ως αντίπαλο δέος απέναντι στη ΝΔ λόγω της αναξιπιστίας του σε σχέση με μερίδες του κεφαλαίου, αλλά και της αναιμικής αντιπολίτευσης που ασκεί απέναντι στις κραυγαλέα αντιλαϊκές πολιτικές της ΝΔ. Απέχει από τις κινηματικές διαδικασίες και αναμένει την εκλογική του ενίσχυση ως αποτέλεσμα της λαϊκής δυσαρέσκειας από την πολιτική της ΝΔ.

Παρ’ όλα αυτά, δεν πρέπει να παραγνωρίσουμε ότι επικρατεί μια συνολικότερη συνθήκη σοβούσας κρίσης εκπροσώπησης και πολιτικής ρευστότητας, με την παρακμή των παραδοσιακών κομμάτων, όπου αναδύονται δυνάμει νέοι τρόποι με τους οποίους τα υποκείμενα έρχονται σε επαφή με την πολιτική. Από τους υψηλούς δείκτες ρευστότητας ψηφοφόρων προκύπτει ότι μεγάλα ποσοστά του πληθυσμού δεν ταυτίζονται ούτε εξαρτώνται από κάποιο κόμμα και βρίσκονται σε αναζήτηση, με δεδομένο και ότι η υβριδική μορφή κοινωνικού κράτους στην Ελλάδα που αναδείχθηκε στα χρόνια του ΠΑΣΟΚ με την ανάπτυξη πελατειακών δικτύων παρακμάζει και το καπιταλιστικό σύστημα στην Ελλάδα δείχνει να μη μπορεί να εγγυηθεί μια περίοδο σταθερότητας και ανάκαμψης.

Το υπόλοιπο κομματικό σύστημα

Το ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ υπήρξε το κόμμα υποστηρικτής μιας σοσιαλδημοκρατικής συστημικής διαχείρισης, το οποίο κατέρρευσε πολιτικά την εποχή των μνημονίων. Στη σημερινή συγκυρία βλέπουμε να ανακάμπτει σε κάποιο βαθμό κυρίως λόγω της αδυναμίας του ΣΥΡΙΖΑ να αναδειχθεί σε «δεύτερο πόλο» ενός

νέου δικομματισμού, και να εγκολπώσει πλήρως την εκλογική βάση του ΠΑΣΟΚ. Επίσης, το πρόσφατο σκάνδαλο των υποκλοπών φαίνεται να απομάκρυνε το κόμμα από το ενδεχόμενο μιας μετεκλογικής συμμαχίας με τη ΝΔ. Σε κάθε περίπτωση, το ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ στις επόμενες διπλές εκλογές του 2023 δυνάμει θα αποτελέσει ρυθμιστικό παράγοντα για την συγκρότηση κυβέρνησης, ως αρωγός σε μια νέα επίθεση του αστισμού σε καιρούς πολλαπλών κρίσεων.

Σε αυτό το κάρδο, η ακροδεξιά φαίνεται να προβαίνει σε ανασύνταξη. Σε αυτό συμβάλλει η άνοδος της ακροδεξιάς πανευρωπαϊκά, αλλά και το ρευστό πολιτικό σκηνικό και η συνθήκη φτωχοποίησης του ελληνικού λαού, ενώ ρόλο έπαιξε και η πανδημία με την εμφάνιση της ακροδεξιάς στα αντιεμβολιαστικά συλλαλητήρια. Παρ' όλα αυτά, αντιμετωπίζει δυσκολίες λόγω της υιοθέτησης μεγάλου τμήματος της ρητορικής της από την ίδια τη ΝΔ, αλλά και της διάλυσης της Χρυσής Αυγής ως αποτέλεσμα της ιστορικής καταδίκης της ως εγκληματικής οργάνωσης και των πιέσεων του αντιφασιστικού κινήματος. Η Ελληνική Λύση του Βελόπουλου φαίνεται να εδραιώνεται στο κομματικό τοπίο αποτελώντας χρήσιμο σύμμαχο της ΝΔ. Από την άλλη, η ίδρυση κόμματος από τον Μπογδάνο συμβάλλει στην ύπαρξη ενός ακόμα κόμματος με συντηρητική κι αντιδραστική ρητορεία (χαρακτηριστικός είναι ο αντιμεταναστευτικός και σεξιστικός λόγος που υιοθετεί σε κάθε ευκαιρία), ενώ το νεοϊδρυθέν κόμμα του Κασιδιάρη θα διεκδικήσει και αυτό την είσοδο στη Βουλή. Σχηματίζεται, δηλαδή, η εικόνα μιας πολυδιασπασμένης αλλά επικίνδυνα δραστήριας ακροδεξιάς διαφόρων αποχρώσεων, που θέτει καινούργια ερωτήματα για την Αριστερά.

Το ΚΚΕ επανεμφανίζεται πιο δυναμικά στους κοινωνικούς χώρους, π.χ. με τη συμμετοχή της ΚΝΕ στους αγώνες κατά του νόμου Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη στα Πανεπιστήμια αλλά και με τους σημαντικούς εργατικούς αγώνες σωματείων που πρόσκεινται στο ΠΑΜΕ (COSCO, Οικοδόμοι, efood, εργοστάσιο Μαλαματίνα). Όμως η αδυναμία του να διαδράσει με τις αυθόρμητες κοινωνικές αντιστάσεις, η γενικόλογη αντικαπιταλιστική του αφήγηση που δεν εξειδικεύεται σε ευθεία σύγκρουση με τις πολιτικές της ΝΔ και του αστισμού, αλλά και η κομματοκεντρική του λειτουργία συμβάλλουν ώστε το ΚΚΕ να μην αποτελεί μια δύναμη που μπορεί να αμφισβητήσει αποφασιστικά τις κυρίαρχες πολιτικές.

Το ΜΕΡΑ25 σημείωσε μια μετακίνηση σε μια πιο αριστερή φυσιογνωμία με την αναγνώριση του φιλο-πολεμικού ρόλου του ΝΑΤΟ, την αναβάθμιση των

επεξεργασιών του για μια κοινωνική πολιτική, αλλά και τη διάθεσή του να έχει μια παρουσία σε κινηματικές δράσεις. Ταυτόχρονα, όμως, φαίνεται να διατηρεί μια αμφιθυμία σε σχέση με την Ε.Ε., και ταλαντεύεται σε σχέση με την υιοθέτηση μιας σαφούς ρηξιακής αφήγησης και πρακτικής. Η ισχνή εμπλοκή του στα κινήματα και η απουσία σχέσεων εκπροσώπησης στους κοινωνικούς και εργασιακούς χώρους, η κοινοβουλευτική παρουσία ως κέντρο της δράσης του και ο έντονα αρχηγοκεντρικός του χαρακτήρας φαίνεται να συμβάλλουν στην αδυναμία του να εδραιωθεί με σαφήνεια ως μια αξιόπιστη δύναμη της αριστεράς.

Η ριζοσπαστική/αντικαπιταλιστική αριστερά βρίσκεται ακόμη σε κρισιακή κατάσταση λόγω της ήττας του λαϊκού κινήματος αλλά και της συμβολής που είχε στην επικράτηση της λογικής ΤΙΝΑ μετά το δημοψήφισμα του 2015. Δεν έχει επιλύσει το ζήτημα ενός νέου πολιτικού σχεδίου με ορίζοντα το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό, το οποίο να είναι εμπνευστικό για την πληττόμενη κοινωνική πλειοψηφία, ενώ συνήθως αδυνατεί να πυροδοτήσει μαζικές κοινωνικές αντιστάσεις και αντιμετωπίζει δυσκολίες στην επίτευξη συστηματικών υλικών νικών. Οι παραπάνω λόγοι, μαζί με την αποσυσπείρωση και την πολυδιάσπαση, εμποδίζουν την ριζοσπαστική αριστερά να οργανωθεί και να οργανώσει τις “από τα κάτω” αντιστάσεις. Παρ’ όλα αυτά, η αριστερά ήταν παρούσα σε όλες τις στιγμές επανεμφάνισης του λαϊκού παράγοντα, όπως στις εργατικές διεκδικήσεις, στο φοιτητικό κίνημα, στη μάχη για τα δημοκρατικά δικαιώματα, στο φεμινιστικό κίνημα, και προσπαθεί να έρθει σε σύγκρουση με τις πολιτικές επιλογές της ΝΔ και του αστισμού αναδεικνύοντας τη ρήξη με αυτές ως το μόνο βιώσιμο δρόμο για το λαό.

Οι εκλογικές Αναμετρήσεις του 2023

Η συμμετοχή μιας αριστερής δύναμης όπως η Αναμέτρηση στις ποικίλες εκλογικές μάχες της εποχής μας, είναι ένα σημαντικό κομμάτι της ευρύτερης πάλης για ανασυγκρότηση της ριζοσπαστικής αριστεράς, διεκδίκησης μιας καλύτερης θέσης μάχης και επαναφοράς των αναγκών των πολλών στο προσκήνιο. Μακριά από εκλογοκεντρικές λογικές που ιεραρχούν την άνευ όρων συμμετοχή σε κάθε εκλογική μάχη, αναγνωρίζουμε πως στη σημερινή συγκυρία, με τη λογική του ΤΙΝΑ να επικρατεί και τις ανάγκες των πολλών να απουσιάζουν εκκωφαντικά από το δημόσιο λόγο, η συμμετοχή των αριστερών δυνάμεων στις πολλαπλές εκλογές είναι επιβεβλημένη. Είναι κομβικό μέσα από αυτές τις εκλογές οι αγώνες που δόθηκαν όλο το προηγούμενο διάστημα

στους κοινωνικούς χώρους όπου παρεμβαίνουν οι δυνάμεις της μαχόμενης αριστεράς να μεταφερθούν και να γίνουν αντικείμενο της κεντρικής πολιτικής κουβέντας ώστε να διεκδικήσουν ορατότητα και δημόσιο λόγο. Η λαϊκή δυσσάρεσκεια που έχει ποικιλοτρόπως εκφραστεί τα τελευταία χρόνια, αλλά και τα μερικού χαρακτήρα κοινωνικά κινήματα που έκαναν την εμφάνισή τους, χρειάζονται ένα πολιτικό υποκείμενο ικανό να μεταφέρει το λόγο και τα αιτήματά τους στην κεντρική πολιτική σκηνή. Αυτός είναι ένας ρόλος που μόνο οι δυνάμεις της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς μπορούν να παίξουν.

Απέναντι στην πόλωση που συναντάμε στην τωρινή κατάσταση, εξαιτίας της βαθιάς αυταρχικής και ρεβανσιστικής διαχείρισης της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας, αλλά και την λογική του μικρότερου κακού, θεωρούμε σημαντική την ανάπτυξη ενός πολιτικού σχεδίου το οποίο θα επαναφέρει στο προσκήνιο τις πραγματικές ανάγκες των από τα κάτω, με αιτήματα χρήσιμα στην βελτίωση των ζώων μας στο σήμερα. Διαβλέπουμε πως ένα τέτοιο πολιτικό σχέδιο, που απουσιάζει σήμερα από κάθε μεμονωμένη δύναμη της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, μπορεί να διαμορφωθεί μόνο με την δημιουργία και την εμβάθυνση των πολιτικών συνεργασιών μεταξύ αριστερών δυνάμεων, ενάντια στον συνεχή κατακερματισμό τους που έχει ήδη κοστίσει πάρα πολλά.

Για εμάς η συζήτηση για την διαμόρφωση αυτής της εκλογικής μας παρέμβασης δεν πρέπει να γίνεται σαν να βρισκόμαστε σε κενό χρόνο. Τα τελευταία χρόνια βλέπουμε συντεταγμένες επιθέσεις των "από πάνω", για αυτό και προφανώς τα ζητήματα αιχμής που πρέπει να ιεραρχούμε είναι αυτά τα οποία βάζουν στο προσκήνιο τις ανάγκες της κοινωνικής πλειοψηφίας και ταυτόχρονα εκφράζουν τα αιτήματα των κοινών αγώνων που έχουν δοθεί με τα υπόλοιπα κομμάτια της Αριστεράς και με τα κινήματα. Έτσι, με επίγνωση ότι οι σημερινές συνθήκες για πολλούς λόγους δεν επιτρέπουν την εκλογική μας παρέμβαση με ένα συνολικό πολιτικό σχέδιο για την ανατροπή, οι βασικοί άξονες που θεωρούμε ότι είναι αναγκαίοι για ένα εκλογικό πρόγραμμα στο σήμερα και στην κατεύθυνση της κοινωνικής δικαιοσύνης είναι οι εξής:

1. Αναδιανομή του πλούτου και αντιμετώπιση της ακρίβειας
2. Επανασχεδιασμός της παραγωγής
3. Θεσμοθέτηση, προστασία και επέκταση των δημοσίων αγαθών
4. Προστασία του περιβάλλοντος, κλιματική δικαιοσύνη
5. Αντιμετώπιση της έμφυλης καταπίεσης

6. Τέλος του διαρκούς πολέμου εναντίον των προσφύγων και των μεταναστών, αντιμετώπιση του ρατσισμού
7. Αγώνας για την υπεράσπιση της ειρήνης και της φιλίας των λαών
8. Αντεπίθεση για τα δημοκρατικά δικαιώματα
9. Υπεράσπιση του δημόσιου χαρακτήρα της Παιδείας και της Υγείας

Φυσικά ένα εκλογικό πρόγραμμα των δυνάμεων της ριζοσπαστικής Αριστεράς δεν πρέπει να διατυπώνει απλά μια σειρά από άμεσα αιτήματα χωρίς μακροπρόθεσμη στοχοθεσία, αλλά, έχοντας το βλέμμα στραμμένο στη λογική του μεταβατικού προγράμματος, να διανοίγει μια ευρύτερη διαδικασία ρήξεων με το καπιταλιστικό σύστημα, να συγκρούεται κάθε φορά με κάποιους από τους πυλώνες του και να καθοδηγείται από τον στόχο της σοσιαλιστικής μετάβασης. Χωρίς να πέφτουμε στην παγίδα να εντάξουμε στον πολιτικό μας λόγο μαξιμαλισμούς που δεν έχουν κοινωνική γείωση στο σήμερα, είναι καθήκον ενός εκλογικού προγράμματος να αναδεικνύει πως η ικανοποίηση των άμεσων αιτημάτων στο σήμερα γρήγορα φτάνει σε σημείο να συγκρουστεί με συνθήκες όπως η συμμετοχή μας στην Ε.Ε. ή το ΝΑΤΟ. Κάτι τέτοιο φυσικά δεν μπορεί να αναδεικνύεται ως αυτοαναφορική ανάγκη οριοθέτησης από τις υπόλοιπες δυνάμεις του πολιτικού συστήματος, αλλά ως μια σειρά από αναγκαία στάδια της πάλης να ζήσουμε αλλιώς.

Είναι σαφές ότι το πολιτικό περιεχόμενο αλλά και η μεθοδολογία δημιουργίας ενός τέτοιου πολιτικού κατεβήσματος είναι καίριο να αντικατοπτρίζεται και στην φυσιογνωμία που θα πάρει και το στίγμα που θα αφήνει εξώστρεφα. Αρχικά, το νέο αυτό εγχείρημα δεν πρέπει να παραπέμπει στα παγιωμένα μέτωπα της εκτός κοινοβουλίου Αριστεράς, αλλά να αναδεικνύει την διάθεση υπέρβασής τους. Θα πρέπει να καθιστά σαφές πως είναι μια δύναμη της ρήξης, που όμως δεν τοποθετεί στο επέκεινα την επίλυση των προβλημάτων των πληττόμενων κοινωνικών ομάδων, αλλά φέρνει στο προσκήνιο μαχητά αιτήματα στο σήμερα. Πρέπει να είναι μία δύναμη φεμινιστική, που δεν αναπαράγει ματσό και σεξιστικά στερεότυπα και παίρνει καθαρή θέση απέναντι στην έμφυλη καταπίεση που βιώνουν οι γυναίκες και τα λωακκια+ άτομα από την πατριαρχική δομή της κοινωνίας. Μια δύναμη που ιεραρχεί την πάλη ενάντια στην κλιματική κρίση και δεν υποστηρίζει πρόσκαιρες λύσεις σε υπαρκτά προβλήματα ή ένα μοντέλο παραγωγικής ανασυγκρότησης που βασίζεται στην καταστροφή του περιβάλλοντος. Μια δύναμη που βάζει την νεολαία στο προσκήνιο και δεν μιλάει εξ ονόματός της, μακριά από τις σκληρά ιεραρχικές δομές που αδυνατούν να εμπνεύσουν τους νέους ανθρώπους. Μια δύναμη, τέλος, σε ολόκληρη την πορεία της οποίας διασφαλίζεται ο σεβασμός, η

ειλικρίνεια και η ευθύτητα στις σχέσεις μεταξύ των ξεχωριστών δυνάμεων. Η ανάγκη υπεράσπισης αυτής της φυσιογνωμίας δεν προκύπτει για ηθικούς ή διακηρυκτικούς λόγους, αλλά γιατί θεωρούμε πως το στοιχείο εκείνο που μπορεί να εγγυηθεί τις όποιες νίκες μπορεί να πετύχει η σύγχρονη Αριστερά στο επίπεδο των εκλογών, είναι η αποτελεσματική έκφραση των πολλαπλών καταπιέσεων του σύγχρονου υποκειμένου και η μεταφορά τους στον πολιτικό λόγο.

Ταυτόχρονα, αναγνωρίζουμε πως ένα τέτοιο εκλογικό κατέβασμα θα πρέπει να μην αφορά στενά τους κύκλους των οργανωμένων δυνάμεων της Αριστεράς, αλλά να περιλαμβάνει όλο εκείνο το ανένταχτο δυναμικό που, μέσα σε όλα αυτά τα χρόνια όρθωσε αντιστάσεις απέναντι στην νεοφιλελεύθερη επέλαση και στις πολλαπλές επιθέσεις του κράτους στα δικαιώματα και τις ελευθερίες. Δεν θα ήταν καθόλου προωθητικό να εγκλωβιστούμε σε μια εσώστρεφη συζήτηση αποκλειστικά μεταξύ οργανώσεων που θα αναλώνεται σε ήδη γνωστές διαφωνίες. Αντίθετα, η μεθοδολογία που θα πρέπει να ακολουθήσουμε είναι η διεξαγωγή συνελυσιακών διαδικασιών ανά τόπους στην Ελλάδα, με κάλεσμα προς όλα τα κινηματικά εγχειρήματα και τους χώρους αγώνα που έδωσαν μάχες σε πολλαπλά επίπεδα τα προηγούμενα χρόνια και με τους οποίους θέλουμε να συνομιλήσουμε, με σκοπό την διαμόρφωση ενός κατάλληλου κλίματος ώστε να γίνεται μία κουβέντα πραγματικά συμπεριληπτική και από τα κάτω.

Μια τέτοια εκλογική συμμαχία θα πρέπει να έχει ως βάση την υπέρβαση των παγιωμένων συμμαχιών της ΛΑΕ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, τα οποία ήδη από το 2019 έχουν δείξει τα όριά τους. Αν αυτή η υπέρβαση δεν επιτευχθεί, το εκλογικό κατέβασμα χάνει ένα βασικό επίδικο και ένα ενδιαφέρον μήνυμα που θα απευθυνθεί στον κόσμο, το οποίο προσβλέπει σε μια άλλη ανατρεπτική Αριστερά. Επιπλέον, το εγχείρημα αυτό πρέπει να συμπεριλάβει όσο το δυνατόν μεγαλύτερο μέρος του δυναμικού των χώρων που οραματίζονται και παλεύουν για μια ριζικά διαφορετική κοινωνία, τοποθετούνται με σαφήνεια από την πλευρά των καταπιεζόμενων και δεν αμφιταλαντεύονται μπροστά στις αναγκαίες και πολυεπίπεδες ρήξεις που πρέπει να γίνουν στην υπηρεσία ενός πολιτικού σχεδίου που παλεύει για την κοινωνική απελευθέρωση.

Ένα τέτοιο εγχείρημα ανοίγει τον δρόμο για την διαμόρφωση ενός καινούργιου πλαισίου διαλόγου για τις δυνάμεις της Αριστεράς που μπορεί να αποκτήσει τεράστια χρησιμότητα την περίοδο μετά τις εκλογές και να μετρήσει ουσιαστικά βήματα στη συζήτηση για το καινούργιο πολιτικό υποκείμενο που

απουσιάζει αλλά είναι αναγκαίο για την Αριστερά. Γι' αυτό το λόγο, το στοίχημα ενός εκλογικού κατεβάσματος όπως περιγράφεται δεν πρόκειται να εξοφληθεί αποκλειστικά την ημέρα των εκλογών, όποια και αν είναι τα ποσοστά που θα καταγράψει. Πρόκειται για μια πορεία που θα ξεκλειδώσει νέες δυνατότητες και θα καταφέρει σημαντικές τομές σε σχέση με την οικοδόμηση της σύγχρονης αριστεράς, υπερβαίνοντας τους υπάρχοντες σχηματισμούς, και κυρίως δημιουργώντας ένα νέο σημείο αναφοράς για τα κινήματα και τον κόσμο του αγώνα. Στοχεύει στη συγκρότηση εκείνου του πολιτικού χώρου που θα αποτελέσει προοπτικά τον νέο συλλογικό διανοούμενο που λείπει τα τελευταία πολλά χρόνια, και θα περιγράψει με έναν καινούριο τρόπο τα βήματα που πρέπει να γίνουν για να φέρουμε πιο κοντά το ερώτημα του σοσιαλισμού του 21ου αιώνα.

Στα ρίσκα που ανοίγονται μπροστά μας επιλέγουμε να απαντήσουμε καταφατικά, γιατί επιδιώκουμε την ανταμοιβή τους. Μια Αριστερά που, έχοντας αφουγκραστεί την εμπειρία της ήττας του '15, θα πιάσει το νήμα από εκεί που το άφησε και θα ξαναοίξει το δρόμο για μια επαναστατική ρήξη, η οποία δεν θα πλανάται αέναα σαν κάτι άυλο και απροσδιόριστο, το οποίο μέλλει να γεννηθεί σε ένα αύριο που ποτέ δεν θα 'ρθει, αλλά για ένα σχέδιο συγκροτημένο, απτό, γειωμένο έτσι ώστε οι κοινωνικές κινήσεις να αναγνωρίσουν σε αυτό τη δική τους προοπτική για το νέο κόσμο που θέλουμε να χτίσουμε.

Εν τέλει, η Αριστερά στην οποία θέλουμε να επενδύσουμε, θα καταλαβαίνει ότι το ιστορικό χρέος που βαραίνει τις πλάτες της δεν είναι άλλο από το να αναγνωρίσει την επόμενη στροφή της ιστορίας που θα γεννήσει ένα μαζικό και δυναμικό ανατρεπτικό κίνημα, και να είναι έτοιμη να μπει σε αυτό με όλες τις δυνάμεις της. Να το εξοπλίσει με ένα πολιτικό σχέδιο πραγματικά ικανό να προκαλέσει πολιτικές τομές και να κερδίσει χωρίς να ενσωματωθεί, ένα πολιτικό σχέδιο επεξεργασμένο ώστε να αντιλαμβάνεται σε βάθος την πολυπλοκότητα των μαχών που μένουν να δοθούν, αλλά και ταυτόχρονα δυναμικό και ικανό να αγκαλιάσει την κοινωνική κίνηση και να μάθει από αυτήν.

Αυτοδιοικητικές εκλογές Οκτώβριος 2023

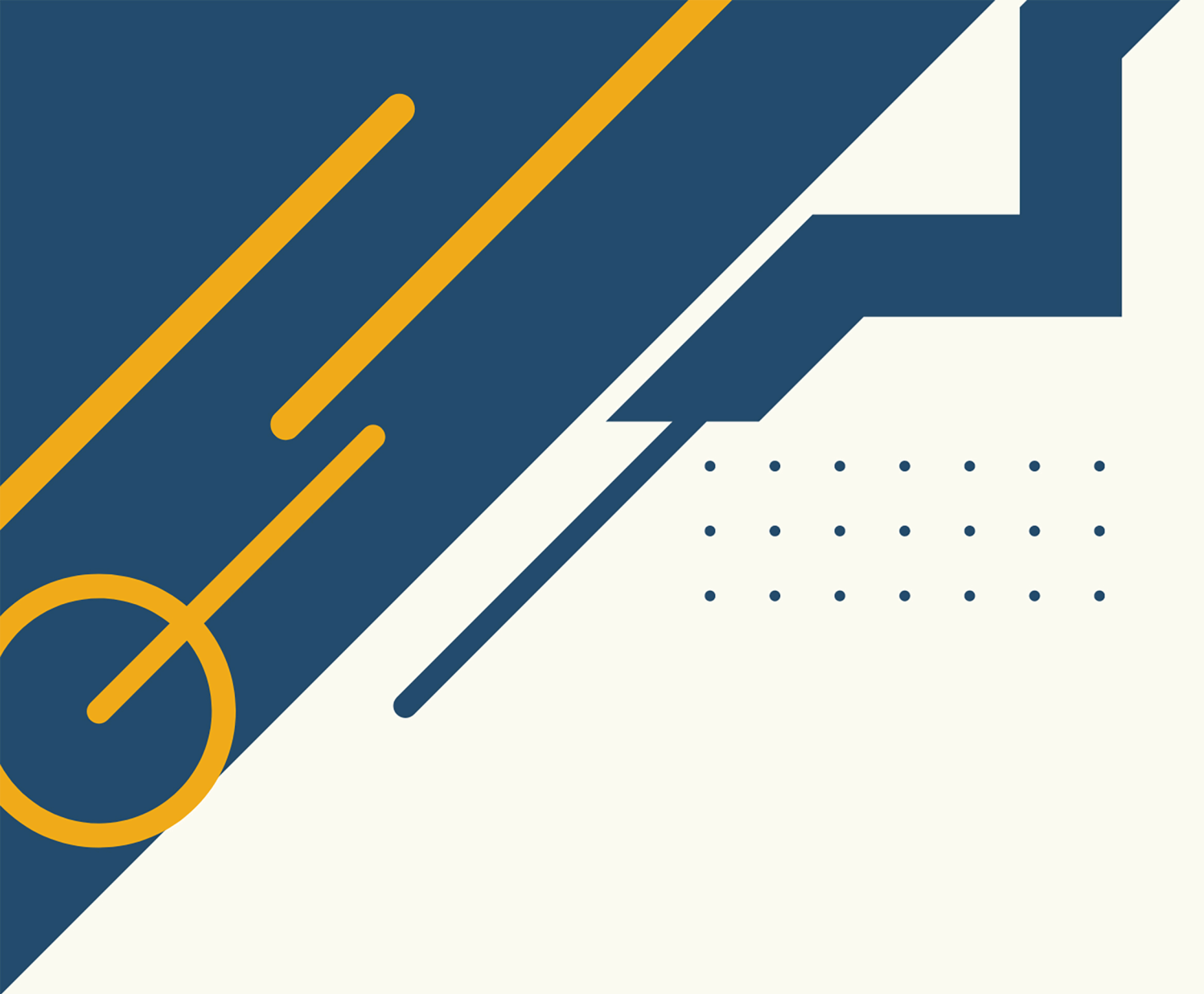
Από τις τελευταίες εκλογές, παρατηρείται σκληρή θωράκιση του κράτους γύρω από τη διοίκηση των Δήμων. Αρχικά με τον νόμο Θεοδωρικάκου περί κυβερνησιμότητας, παραχωρούνται υπερεξουσίες στον εκάστοτε Δήμαρχο, χαρίζοντας στην Διοίκηση τα $\frac{2}{3}$ των μελών της Οικονομικής Επιτροπής, με

αποτέλεσμα να έχουν την δυνατότητα να “περνάνε” οποιαδήποτε απόφαση ακόμα και χωρίς να έχουν την πλειοψηφία του Δ.Σ. Στην συνέχεια, με τον νόμο Βορίδη, πλέον γίνεται δυνατή η εκλογή Δημάρχου από τον πρώτο γύρο χωρίς απόλυτη πλειοψηφία, παρά με 42-43 % εφόσον η διαφορά με τον δεύτερο υποψήφιο σε ψήφους είναι τουλάχιστον 5%. Ακόμα, με τον εν λόγω νόμο καταργούνται τα κοινοτικά συμβούλια και παραμένουν ως συμβούλια μόνο στους Δήμους με πληθυσμό άνω των 100.000 με εξαίρεση την Θεσσαλονίκη, ενώ η θητεία ξαναγίνεται 5ετής και επιβάλλεται πλαφόν 3% όπως και στις βουλευτικές ως προαπαιτούμενο ώστε να εκλέξει δημοτικό σύμβουλο μία παράταξη. Όλα αυτά έρχονται ως επιστέγασμα στην ολοένα και εντεινόμενη υποχρηματοδότηση των ΟΤΑ από το κεντρικό κράτος μετά τις μεταρρυθμίσεις Κλεισθένη - Καλλικράτη και ενώ οι μνημονιακοί νόμοι επέβαλλαν σύμφωνα με τις επιταγές της Ε.Ε, ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς για τους ΟΤΑ, μακριά από τις ανάγκες της πληττόμενης κοινωνικής πλειοψηφίας.

Αναγνωρίζοντας τα όρια των δυνατοτήτων των ΟΤΑ άρα και της παρέμβασής μας σε αυτούς , δεν αντιλαμβανόμαστε την τοπική αυτοδιοίκηση απλώς ως ένα “μικρό, τοπικό κράτος”, αντίθετα πιστεύουμε πως με σοβαρές δημοκρατικές τομές μπορεί να αποτελέσει πέρα από πεδίο αγώνων, και μέρος ενός μεταβατικού προγράμματος συνολικού κοινωνικού μετασχηματισμού. Έτσι , στην σημερινή συγκυρία ιεραρχούμε την συμμετοχή μας σε αυτοδιοικητικά σχήματα, καθώς διαβλέπεται μία ευκαιρία επιστροφής στα τοπικά ζητήματα κοινωνικών παροχών, διεκδίκησης δημόσιων χώρων και χώρου πρασίνου απέναντι στα σχέδια ιδιωτικοποιήσεων και εξευγενισμού, στην οικοδόμηση στεκιών ταξικής αλληλεγγύης, στην ουσιαστική επαφή με τοπικά κινήματα πολιτών.

Όλα αυτά μπορούν να γίνουν μέσα από ζωντανά σχήματα, με οριζόντιο διάλογο, ανοιχτό και όχι εκλογοκεντρικό, δημοκρατικό τρόπο λειτουργίας, με λογική εναλλαγής των δημοτικών συμβούλων, με βλέμμα στραμμένο στις κοινωνικές εκπροσωπήσεις νέων, εργαζομένων, γυναικών και ΛΟΑΤΚΙ+ ατόμων, ριζωμένα στις γειτονιές που παρεμβαίνουν, ουσιαστικά αυτοδιοικητικά. Σε επίπεδα ανοιχτότητας και συμμαχιών κατά την γνώμη μας σε τέτοιου είδους δημοτικά σχήματα μπορούν να συμμετέχουν από μέλη οργανώσεων της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς ως και κομματικά μέλη του ΚΚΕ, των διαφόρων οικολογικών πολιτικών χώρων και του ΜΕΡΑ25, αρκεί να συσπειρώνουν όσο πιο πολύ ανένταχτο δυναμικό κόσμο.

Τέτοια σχήματα που υπάρχουν και λειτουργούν ήδη, όπως η Πόλη Ανάποδα στην Θεσσαλονίκη και το Φυσάει Κόντρα στην Αγία Παρασκευή, αποτελούν για εμάς προτεραιότητα και ιεράρχηση σε πολιτικά και οικονομικό επίπεδο, ενώ το επόμενο διάστημα θα προσπαθήσουμε να δημιουργήσουμε νέα δημοτικά σχήματα όπου κρίνεται εύφορο το έδαφος. Τέλος, στους Δήμους που υπάρχουν περισσότερα από ένα σχήματα της ριζοσπαστικής Αριστεράς, θεωρούμε απαραίτητη την λήψη πρωτοβουλιών ώστε να ανοίξει ο διάλογος για ένα ενωτικό εκλογικό κατέβασμα ως αρχική δημιουργία ενός ενιαίου και μαχητικού δημοτικού σχήματος.

ANAMETPΡHΣH

οργάνωση για μια νέα κομμουνιστική αριστερά

www.anametrisi.gr